

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

1
2

לפני:

כב' השופטת שרה שדיאור – דן יחיד

התובע

עותמאן הזאלין

ע"י ב"כ: עו"ד ענאן עבאד

-

הנתבע

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ: עו"ד ענבל לש

צד ג' 1

מעון צביאל מושב שיתופי בע"מ

ע"י ב"כ: עו"ד איילת רייך מיכאלי

צד ג' 2

חליל אל עמור

ע"י ב"כ עו"ד טלאל אלעוברה

צד ג' ד'

סלאח אבו קוש

ע"י ב"כ: עו"ד שנהב לוי

3

פסק דין

4

5 לפני בית הדין תביעת התובע להכיר בתאונה שאירעה לו לטענתו בעבודה במטע
6 דובדבנים בתאריך 1/6/16 בשטחי מושב מעון צביאל.

7

7 הנתבע טען כי דין תביעתו להידחות מאחר ולא הוכיח מי היה מעסיקו בזמן התאונה
8 מתוך כלל הגורמים המופיעים בכתב התביעה.

9

9 לטענת הנתבע כלל הגורמים הכחישו קיום יחסי עובד ומעסיק בינם לבין התובע.

10

10 כן הכחיש הנתבע את הקשר הסיבתי הרפואי בין נזקיו הרפואיים לאירוע.

11

11 בנוסף, הגיש המוסד לביטוח לאומי בקשה לצירוף צד ג' של מושב שיתופי מעון צביאל

12

12 ושל מר חליל עודה אלעמור כמי שלכאורה העסיקו אותו לצורך הפעלת סעיף 369 לחוק

13

13 הביטוח הלאומי [נוסח משולב] תשנ"ה – 1995 (להלן: החוק).

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

1 חליל עודה אלעמור צורף להגנתו טען שלא העסיק את התובע ואין לו כל חובה אל מול
2 המוסד לביטוח לאומי.
3 מעון צביאל מושב שיתופי בע"מ טען כי יש לדחות נגדו את התביעה על הסף מאחר
4 ולשם ביצוע קטיף דובדבנים במטע התקשר עם צד שלישי עם מר אבו קוש סלאח אשר
5 סיפק למושב בחודש 5/16 שירותי קטיף במטע באמצעות עובדים שמר אבו קוש גייס
6 כמעסיקים. מעון צביאל ביקש לשלוח הודעה לצד רביעי, הוא מר אבו קוש הנ"ל, ורשות
7 זו ניתנה לו.
8 מר אבו קוש טען בכתב הגנתו כי אכן סיפק שירותי קטיף במטע דובדבנים ששייך למושב
9 בחודשים מאי ויוני 2016 ו-2017 בלבד, בגינם הוציא חשבונית עבור עבודתו. עוד טען
10 מר אבו קוש כי הוא מגייס אך ורק עובדים ישראלים ומעולם לא העסיק עובדים
11 המתגוררים בשטחים ועל כן לא העסיק את התובע מעולם.

העובדות

- 14 1. התובע תושב כפר יטא שבנפת חברון, יליד 1984 הגיש תביעה להכרה
15 בתאונה שארעה לו לטענתו בעבודתו במטע דובדבנים ביום 1.6.16 בשטחי
16 מושב מעון צביאל.
17 2. מדובר בנפילה מסולם במטע בעת קטיף, הרגל נתפסה בשלבי הסולם, התובע
18 נלקח מהמטע לטיפול רפואי.
19 3. למושב מעון צביאל יש מטע דובדבנים ובחודש 6/16 היה במקום קטיף של
20 דובדבנים.
21 4. מטעם מושב מעון צביאל האחראי על המטע הינו צחי שושן והוא חבר במושב
22 וגר היום במושב.

המחלוקת

- 26 1. מה היה מעמדו של התובע, האם היה "עובד".
27 2. מי היה מעסיקו של התובע. האם היה זה מושב מעון צביאל או מר חליל עודה
28 אל עמור או מר אבו קוש סלאח או כל אלה ביחד ולחוד.
29 2. האם אירע לתובע תאונת עבודה כטענתו ביום 1.6.16 והאם הליקוי שממנו סובל
30 התובע ברגלו הימנית הינו תולדה של תאונת העבודה.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 14457-03-17

- 1 ככל שיקבע שאכן מושב מעון צביאל היה המעסיק האם צד ג' או מר אבו קוש .3
2 סאלח צריכים לשפות את מושב מעון צביאל על התשלומים שידרשו לשלם.
3 ככל שיקבע שאכן מי מהנ"ל בסעיף 3 היה מעסיקו של התובע יש לקבוע מי מהם
4 צריך לשפות את הביטוח הלאומי על הגמלאות שישולמו לתובע. ומי חייב בדמי
5 ביטוח.

הכרעת הדין

ההיבט הנורמטיבי

- 10 1. פסק דין בעניין בר"ע 1696-05-17 **איסמעיל אבו עווד** נגד **זוהר פלדות בע"מ**
11 (פורסם בנבו) (להלן: פס"ד פלדות) קובע כי "אי ידיעת זהות המעסיק אינה
12 שוללת את היות המבקש, אם ייקבע כי הוא עובד, מבוטח לפי החוק".
13 2. הנתבע טען כי אין ללמוד מפס"ד פלדות לענייננו מחמת שהתאונה באותו מקרה
14 אירעה בשטח ישראל ובה כלל העובדים מעצם היותם בסטטוס "עובד" בישראל,
15 מבוטחים לעניין פגיעה בעבודה. אולם בהליך שבפנינו מדובר על תאונה שאירעה
16 בשטח שמחוץ לתחום השיפוט הישראלי ולכן רק עובדים של מעסיקים
17 ישראלים מבוטחים לפגיעה בעבודה. בתחום ישראל חשוב לדעת מי המעסיק,
18 אך בתאונה מחוץ לתחום חשוב שבעתיים.
19 3. **אין חולק כי האירוע התרחש שלא בתחום ישראל.**
20 4. סעיף 75 (א) לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב] תשנ"ה-1995 (להלן: החוק)
21 קובע לצורך פגיעה בעבודה כי "עובד" מבוטח, וכן "עצמאי".
22 5. סעיף 79 לחוק קובע שעל התובע להוכיח כי בזמן התאונה היה עובד, של מעביד
23 ישראלי. שני תנאים מצטברים.
24 6. תאונת עבודה צריכה להתרחש תוך כדי ועקב העבודה.
25 7. התובע הגיש תביעה ביום 27.6.16 לדמי פגיעה. כן הגיש לבית הדין בקשה לצו
26 עשה כנגד המוסד לביטוח לאומי ונגד קופ"ח כללית בתאריך 4.12.16 אשר
27 נדחתה לאחר קבלת תגובות המשיבים (להלן: ההליך הראשון).
28 8. הלכה למעשה, נוכח שהיית הטיפול בגין ההליך הראשון, לטענת התובע לא
29 ניתנה החלטה בעניינו למרות פניותיו, ובשל כך אינו יכול לקבל טיפול רפואי.
30

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

מה מעמדו של התובע – "עובד" ?

9. התובע טען כי נפגע בתאונת עבודה ביום 1.6.16 עת עבד בקטיף דובדבנים אצל צד ג'1 (להלן: מושב מעון צביאל). לגרסתו נפל מסולם עליו עמד, בגובה 2.5 – 3 מטר, כשרגלו נתקעה בין שלבי הסולם. כתוצאה נגרמו לגרסתו פגיעות ברגל ימין וקרעים ברצועת הברך.

10. התובע תיאר כיצד הגיע לעבוד בקטיף זה.

11. לטענת התובע, שמע מפועלים אחרים שמגייסים עובדים לקטיף ומסר פרטיו לחליל, על מנת שינפיק לו היתר עבודה. "פועלים מהאזור עבדו באותו מקום, אמרו שבאזור הזה יש עבודה, ולאחר מכן היתה תקשורת ביני לבין חליל, ואז הגיש לקבלת היתר אישור" (עמ' 17 שורה 21 – 27).

12. לטענתו לא קיבל תלוש מעולם, שכן הפגיעה אירעה בחלוף 9 ימים מיום תחילת עבודתו.

13. בהיתר העבודה של התובע, המעסיק הינו תמיר אדרי. התובע טען כי אינו מכיר אותו שכן גוייס ע"י חליל וכי חליל הוא זה שדאג להיתר. משהתובע אינו מכיר את תמיר אדרי, ברי כי תמיר אדרי אינו המעסיק. **הגעתו של התובע לעבודה היתה באמצעות אדם בשם חליל אל עמור (צד ג'2) (להלן: חליל).**

14. העבודה בוצעה במטע דובדבנים במושב מעון צביאל. הנתבע טען כי יש ללמוד מכך שההיתר הוא על שם מעסיק שברי שאיננו המעסיק של התובע, שהמעסיק האמיתי אינו תושב. טענה זו נדחית, אין להסיק מסקנה זו. גם מעסיק ישראלי החפץ להרחיק עצמו מההעסקה על מנת לא להיות מחויב בתשלומים, יש לו את התמריץ להוציא היתר על שם מישהו עלום ולא רלוונטי. מכל מקום אין בכך לפגוע במעמד התובע כעובד, שהובא לעבוד עם היתר עבודה, ואשר כניסתו למטע הותרה ע"י איש הבטחון האחראי לכך.

15. התובע טען כי קיבל שכר יומי של 100 שקל, בהסכמתו, אותם קיבל מחליל, אשר שילם גם לפועלים אחרים שעבדו עמו (עמ' 9 שורה 23-26). מאמון הזלין אישר אף הוא כי קיבל 100 ₪ יומית מידי חליל (עמ' 25 שורות 9-16).

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

16. עוד טען התובע כי עבד 9 ימים טרם התאונה וכי חליל בא לביתו ושילם שכרו
עבור תשעת הימים בסך 900 ₪ (עמ' 16 שורה 18-22).
17. בשטח עצמו, לטענת התובע, קיבל הוראות מצחי, נציג מושב מעון צביאל
שהדריך מה לעשות ופיקח על העבודה במטע (עמ' 17 שורה 28-29, עמ' 11 שורה
4-11).
18. העד מטעם התובע, מאמון הזלין (להלן: מאמון), אישר כי צחי היה בשטח ונתן
סידור עבודה (עמ' 23 שורה 8-10) ואישר כי אף הוא גוייס ע"י חליל, לו מסר ת"ז
וכרטיס מגנטי על מנת לקבל היתר (עמ' 25 שורה 1-6).
19. דהיינו התובע היה בשטח, בין אם דייק בתיאורו ובין אם לאו.
20. מדובר בעבודה עונתית, לזמן מוגבל, בלא שיהיה בפנינו כל תיעוד. בפועל, כניסת
התובע ועובדים אחרים למושב נערכה לאחר הצגת ת"ז והיתר העסקה לאיש
הבטחון בשער הכניסה. משאישר, יכלו לעבוד. לא השתמרו רישומים כאלו. לכן
גרסתו שעבד במטע לא נסתרה.
21. ביחס לתשלומים לתובע ולפועלים אחרים, העיד צחי כי שולם לאבו קוש בסוף
החודש לפי מספר העובדים 225 ₪ ליום. המושב לא ידע כמה אבו קוש סיכם
22. מול העובדים וכמה כל עובד משתכר. דהיינו אבו קוש קיבל עבור התובע כסף,
ונתן לו באמצעות חליל 100 ₪ ליום.
23. הלכה למעשה לא היתה מחלוקת כי התובע היה במטע וביצע קטיף, כך לדברי
מאמון. גרסתו כי סך 900 ₪ שולם לו אחרי הפגיעה, לא נסתרה.
24. משאין חולק שעבד בשטח תשעה ימים, קיבל, ולא חשוב ממי, מאה שקל ליום
כפי שסוכם איתו, יש להכיר במעמדו כ"עובד".
25. הוכח לפנינו כי ביום 1/6/16 היה התובע במעמד של "עובד" במטע.

האם אירעה תאונת עבודה כמשמעה בחוק

26. התובע טען כי התאונה אירעה תוך כדי ועקב העבודה, בנפילה מסולם ב-1.6, עת
נתקעה רגלו בין השלבים (תצהיר סעיף 10 וחקירה נגדית עמ' 16 שורה 3-1).
- לאחר התאונה, לטענתו, הובהל לבי"ח מקומי ולא יכול היה להודיע לאף אחד
על הפגיעה. אף לא זכר מי מהפועלים הודיע על התאונה למי מהמעסיקים. הוא
זכר כי הגיעה מונית שהסיעה אותו לבי"ח. מאמון טען שראה את התובע פצוע

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 ביום התאונה ושמע את צעקותיו אחריה. לטענת מאמון, הפועלים דיברו עם
2 איש הבטחון שדיבר עם חליל ואז הגיעה המונית שלקחה את התובע (עמ' 23
3 שורה 13-16).
- 4 27. לטענת מאמון, צחי הגיע לשטח וגירש את הפועלים, אף כי צחי מסר שלא נכח
5 במקום ושלא ידע כלל על התאונה, אישר צחי שנודע לו **מחליל שהתקשר אליו**
6 **ביום התאונה**. צחי טען כי הציע לחליל את עזרתו אך חליל מסר כי התובע פונה
7 ע"י סאגר ואביו (עמ' 68 שורה 5-6).
- 8 28. אף שנציגי המושב לא נכחו בזמן הפגיעה. מדברי צחי עולה שאירעה תאונה תוך
9 כדי הקטיף וזו דווחה לו טלפונית ביום התאונה ובזמן אמת. כאמור מעדות צחי
10 עולה כי ביום התאונה קיבל טלפון מחליל בדבר קרות התאונה במטע בשעות
11 העבודה. העבודה חייבה עמידה על סולם. על כך לא היתה מחלוקת.
- 12 29. הוכח בפנינו כי אירעה פגיעה תוך כדי ועקב העבודה. איש מהצדדים לרבות
13 הנתבע לא טען כי לא אירעה נפילה ביום 01/2016. גרסתו של התובע לפיה
14 נתקעה רגלו בין שלבי סולם ממנו נפל בעת עבודת חקלאות המחייבת עליה על
15 סולם בעת קטיף דובדבנים, לא נסתרה.
- 16 30. מר אלדר אישר שדווח לו על הנפילה באותו יום, אף שלא היה נוכח. מר אלדר
17 אישר שחליל הודיע לו על התאונה ואף ציין שסאגר ואביו פינו את התובע.
18 מהמסמכים הרפואיים עצמם עולה כי התרחש דבר ב-1.6.2016. אין צורך
19 להיכנס בשלב זה לתוכנם של המסמכים הרפואיים אשר יוצגו בפני וועדה
20 רפואית המוסמכת לדון בתוכנם, והאם מופיע בהם שנפל בעבודה והאם יש קשר
21 לפגימה.
- 22 31. עוד, מחקירת התובע מיום 11.8.16 (בסמוך לנפילה) בפני חוקר המוסד עולה כי
23 התובע חוזר ומתאר את ההתרחשות של הנפילה, את העובדה שהודיעו לחליל
24 על הנפילה ושהגיע רכב למקום הנפילה על מנת לקחת אותו לביה"ח. התובע
25 מספר כי שוחרר לאחר טיפול, מצבו החמיר ומתאר את השתלשלות הדברים.
26 הפסיקה נותנת משקל לחקירה הראשונית בפני חוקר המוסד בטענה כי חקירה
27 כזו היא עוד טרם קבלת יעוץ משפטי, ועל כן אותנטית.
- 28 32. התובע הוכיח שנפגע תוך כדי ועקב העבודה, בעמידה על סולם בקטיף. יש להקים
29 את החזקה מכוח סעיף 83 לחוק, לפיה תאונה שאירעה לעובד תוך כדי עבודה,
30 רואים אותה כתאונה שאירעה גם עקב העבודה, אם לא הוכח ההיפך. הנתבע לא
31 הוכיח את ההיפך.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 14457-03-17

- 1 33. משהוכח כי התובע נפגע בעבודה במעמדו כעובד, תוך כדי ועקב העבודה, כנדרש
2 בפס"ד לפידות, נזקק לשאלת זכאותו לגמלה ביחס לנדבך הבא, מי המעסיק.
3 34. במענה לשאלה מיהו המעסיק, נקדים ונאמר כי גם מעון צביאל, גם אבו קוש
4 וגם חליל הם מעסיקים ישראלים, ככל שיקבע שמי מהם מעסיק, הגם שהנפילה
5 לא הייתה בשטח ישראל, יש להכיר בתובע כנפגע בעבודה.
6 35. לטענתו, בהיותה תאונת עבודה, זכאי לפי סעיף 378 א' לחוק הביטוח הלאומי
7 לקבלת דמי פגיעה וטיפולים רפואיים, יהא המעסיק אשר יהא ואף אם לא שילם
8 בגינו דמי ביטוח כדן.
9 36. לטענת התובע, סעיף 342 לחוק קובע כי תשלום דמי הביטוח חל על המעסיק
10 מכוח סעיף 335 וכי לצורך הזכויות של העובד, על פי סעיף 365, אף אם לא שולמו
11 דמי הביטוח זכאי העובד לזכויותיו ואילו המוסד זכאי לשיפוי לפי סעיף 369,
12 מהמעסיק.
13 37. כאצור משהתאונה אירעה שלא במדינת ישראל, יש לברר זהות המעסיק והאם
14 עונה להגדרת "מעסיק ישראלי" כדרישת המחוקק.
15

מי המעסיק

- 16
17 38. אף לא אחד מהנתבעים אישר זיקתו כמעסיקו של התובע.
18

מר סאגר אבו קביטה

- 19
20 39. הנתבע ניסה לטעון כי מדובר בסאגר, שהוא אינו ישראלי. על פי העדויות, מי
21 שנתן בשטח הוראות היה "סאגר". סאגר אבו קביטה אינו תושב ישראל ואינו
22 מעסיק ישראלי.
23 40. התובע טען כי צחי היה בשטח ונתן הוראות לעובדים, אולם צחי טען כי הפיקוח
24 בשטח נעשה ע"י סאגר אבו קביטה. לטענת התובע, סאגר פשוט תרגם לערבית
25 את ההוראות שצחי נתן בעברית. אין מחלוקת כי סאגר היה נציג של חליל בשטח
26 ומנהל עבודה מטעם חליל. כך טען צחי, והתובע לא הכחיש זאת. אם כי טען
27 שאינו מכיר את סאגר, מאחר שעבד תשעה ימים בלבד.
28 41. הוכח בעדויות כי סאגר הוא אחד העובדים של אבו קוש, עובד של חליל והיה
29 מנהל העבודה בשטח (עמ' 67 ש' 99-5).

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 42. חליל טען כי מי שקיבל את התובע בשטח הוא צחי נציג מושב מעון צביאל (עמי'
2 9 ש' 19 עמי' 11 ש' 4). לטענתו יש לתת משקל לכך שהתובע בתביעה שתבע לא
3 ציין את חליל כמעסיקו אלא את סאגר. לטענת חליל עורך הדין של התובע
4 מילא את הטופס אשר דובר ערבית(ע' 16 ש' 9). אין להסיק מכך שסטגר היה
5 המעסיק.
- 6 43. הנתבע העלה אפשרות כי מנהל העבודה סאגר היה מעסיק ומשאינו ישראלי יש
7 לדחות את התביעה. אולם הנתבע לא זימנו אף לעדות. מנגד נטען ע"י מעון
8 צביאל כי סאגר עובד של אבו קוש ומנהל העבודה מטעמו ומטעם חליל. על כן
9 טענה זו של הנתבע נדחית.
- 10 44. ממילא לא זומן סאגר לעדות ע"י אף לא צד אחד מהצדדים ולא צורף כנתבע.
- 11 45. סאגר הוא עובד של אבו קוש, חליל או אבו קוש לא הביאו כל ראיה בקשר אליו.
12 לגבי עבודתו לא נערך רישום, לא הובא תשלום או רישיון עבודה לפיכך נסיונם
13 "להפיל" עליו את היותו מעסיק נטענה בעלמא. לטענת הנתבע, מהעדויות עולה
14 כי סאגר אסף מהפועלים אישורי עובדה ותעודות זהות והעבירם לבדיקה לאיש
15 הביטחון של המושב, והשיב להם את המסמכים לאחר הבדיקה. בנוסף העובדה
16 שסאגר ואביו של סאגר היו אלו שפינו את התובע עת נפצע (גרסת מר אלדר)
17 תומכים בטענתו כי סאגר היה המעסיק.
- 18 46. אין לקבל טענה זו, לא הוכח דבר וחצי דבר ביחס למעורבותו של סאגר, הוא לא
19 הוזמן על ידי הנתבע לעדות ו/או כצד, ולכן טענה זו נדחית. יתר על כן, בהודעת
20 התובע בפני החוקר אומר התובע כי מי שלקח אותו לטיפול רפואי היו חליל אל
21 כעאבנה ומאמון מחמד, אשר לקחו אותו לביה"ח אבו אל חאסן אל קאסם, שם
22 צולם צילום רנטגן, טופל באותו יום ושוחרר, אך בשל החמרה הוחזר לביה"ח
23 בלילה. דהיינו, אירעה לו תאונה ולא בטוח שסאגר הוא זה שלקח אותו, לכן אין
24 לזקוף לסאגר את היותו מעסיק רק בשל כך שלקח אותו לביה"ח.
- 25 47. לא הוכח כי סאגר היה מעסיק. טענה זו נדחית הוא אינו תושב ומאחר ולא הוכח
26 שהיה מעסיק נבדוק מי כן היה המעסיק. הוא היחיד שאינו "ישראלי". לפיכך
27 ככל שמי מהמפורטים מטה הוא המעסיק יתקיים בתובע גם התנאי המצטבר
28 השני של "מעסיק ישראלי" ויש להכיר בתאונה כתאונת עבודה המזכה על פי חוק
29 הביטוח הלאומי.
- 30
31

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

מעסיקים ישראלים

- 1
- 2 48. בנסיבות אלה טען התובע כי לגבי שלושת הנתבעים מדובר במעסיקים במשותף,
- 3 כולם ישראלים, מר חליל, מושב מעון צביאל ומר אבו קוש, אשר נוכח
- 4 האינטרסים הסותרים ביניהם, כל אחד הרחיק עצמו מההעסקה והטיל את
- 5 האחריות להעסקה על השני. בהיותם מעסיקים במשותף, טוען התובע, אין
- 6 חשיבות להכרעה מי מביניהם המעסיק, כל אחד מהם היה צריך ליידע את
- 7 הנתבע על קרות התאונה, ולפיכך חל סעיף 75 לחוק.
- 8 49. התובע טען כי עפ"י פסק דין עע 1612-10-11 **קטילי פדוא נגד מדינת ישראל**
- 9 (פורסם בנבו), נקבע כי אין עוד תוקף לחזקה בעניין כפר רות בנוגע לתבנית
- 10 העסקה מורכבת, וכי כיום ייתכנו מורכבויות העסקה נוספות, לרבות האפשרות
- 11 ששניים יוכרו כמעסיקים במקביל או במשותף, או כי המפעיל המשתמש יוכר
- 12 כמעסיק בנוסף למעסיק הרשמי. על כן יש להכיר בתביעתו.
- 13 50. הפסיקה בעניין העסקה במשותף והעסקה משולשת או מורכבת אכן התגמשה.
- 14 מושב מעון צביאל טען למיקור חוץ אותנטי, ולפיו אין המושב מעסיק כלל.
- 15 51. נבדוק את הראיות בדבר המעסיקים לאור הפסיקה.

צד ג' 1 - מושב מעון צביאל

- 16
- 17
- 18
- 19 52. באשר למסגרת ההעסקה המורחבת, טען מעון צביאל כי יש להתייחס לע"ע
- 20 478/09 **יצחק חסידים נגד עיריית ירושלים** (פורסם בנבו) (להלן: עניין חסידים),
- 21 בו נקבע כי הגם שאין תוקף לחזקת פס"ד כפר רות, אין חזקה הפוכה, דהיינו
- 22 "יש ליתן תוקף להתקשרות אותנטית שעניינה מיקור חוץ של פונקצייה או של
- 23 כ"א, ולקבוע לאור זאת כי המועסקים הינם עובדיו של קבלן המשנה ולא של
- 24 המשתמש" (סעיף 25 לפסה"ד שם).
- 25 53. עוד טען המושב כי בעניין חסידים נקבעו מבחני קיומם של יחסי עובד ומעסיק
- 26 ובהם זהות המקבל לעבודה, המסדיר את תנאי הקבלה, המשבץ את העובד,
- 27 הקובע את מכלול תנאי עבודתו ותנאי שכרו והתנאים הנלווים. מי שחיב
- 28 לשאת בתשלום שכרו ובידו הכוח לפטרו ועוד.
- 29 54. על פי מבחנים אלה טוען מעון צביאל כי לא חלים יחסי עובד ומעסיק בין מעון
- 30 צביאל ובין התובע בהנתן שהמענה לשאלות אלה מצביע על מעסיק אחר. דהיינו
- 31 על פי אופן ההתקשרות צד ד' אבו קוש הוא קבלן מיקור החוץ האותנטי אשר

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 מספק שירותים חלקאים, ופועלים לישובים רבים ובניהם למעון צביאל בתקופה
2 הרלבנטית (סעיף 4 לתצהיר אבו קוש וכן עדותו בעמ' 51 ש' 13-20). אבו קוש אף
3 אישר זאת בסיכומיו כי סיפק פועלים למתן שירותי קטיף במעון צביאל
4 במועדים הרלבנטיים (סעיפים 13-14 לסיכומי צד ג'). לא למותר לציין כי אבו
5 קוש הוא גם צד ג' מספר 3 בתיק בנוסף להיותו צד ד' זאת לענין זכות הנתבע
6 לשיפוי.
- 7 55. לפיכך טען מעון צביאל כי הוא נעזר במיקור חוץ אותנטי ולגיטימי לענין הקטיף.
8 מעון צביאל הדגישו כי לא היו מצליחים לקטוף את הפרי ללא שירותי מיקור
9 החוץ של אבו קוש מאחר ולא היו בידיהם כל כלים למציאת עובדים להבאתם
10 לצורך הקטיף. נקדים ונציין כי הוכח לפנינו מיקור חוץ אותנטי כנדרש בפסיקה
11 ומושב מעון צוריאל אינו מעסיק של התובע מכח פסיקה זו.
- 12 56. גם הנתבע סבר כפי שסבר מושב מעון צביאל, שמיקור חוץ אותנטי יש בו כדי
13 שלא להטיל חיוב על מושב מעון צביאל. יתר על כן טען המוסד כי באבחנה מענף
14 הבנייה שם בוטלה חובת הסדרת חובות המבטח גם על המזמין ולא רק על
15 הקבלן, הרי שבחקלאות אין התייחסות לכך לפיכך ככל שיכיר בית הדין בטענת
16 מעום צביאל למיקור חוץ, לא חלה חובת תשלום דמי ביטוח על מעון צביאל גם
17 אליבא דגרסת המוסד.
- 18 57. מעון צביאל טען כי הגם שאבו קוש הכחיש כל קשר עסקי עם חליל, אשר אין
19 מחלוקת שגייס את התובע לעבודה, סבור מעון צביאל כי חליל היה מעורב
20 ישירות בהעסקה של התובע, הביא אותו, סיכם איתו על שכרו ושילם לו את
21 שכרו גם לאחר הפגיעה. משהתשלום עבור הפועלים שולם למר אבו קוש תמורת
22 חשבונית וחליל שילם לתובע ולפועלים אחרים, מתקיימים המבחנים אשר
23 מראים כי אבו קוש ו/או חליל ו/או שניהם גם יחד הם המעסיקים במשותף של
24 התובע ואילו מעון צביאל קיבל מהם מיקור חוץ אותנטי ובשל כך אינו המעסיק.
- 25 58. פסק דין ע"ע 17-06-24256 **מנרב הנדסה ובנין בע"מ נגד GOITOM**
26 **TWELDE** (פורסם בנבו), קבע גם אם חלק מהמידע לגבי מאפייני העסקה נוגע
27 למשתמש אין בכך להטות את הכף לעבר הקביעה כי מעון צביאל היא מעסיקה
28 במשותף של העובדים. הוכח כי אין להטיל על מעון צביאל אחריות לתשלום
29 זכויות של עובדים שאינם שלו, שהיו בטיפול ואחריות אבו קוש וחליל, גם על
30 פי פסק דין מנרב.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

59. עוד, על פי עדות דודי אלדר, בפועל למעון צביאל אין הלכה למעשה יכולת לגייס עובדים אלא באמצעות רכישת שירותים קבלניים של אבו קוש לביצוע עבודות הקטיף (עמ' 33 ש' 17-13). הוסיף על כך מר צחי שושן מנהל המטע: "גידול דובדבן הוא אינטנסיבי אנו מקבלים שלושה תאילנדים לקטיף הדובדבן אני מגיע לעיתים לשמונים עובדים ביום. **אנו לא יוכלים בלי השירותים שהחברה הזאת נותנת מבחינתנו אם אין החברות שעושות עבודה קבלנית אני מוחק את הגידול הזה והפרנסה הזאת לא מגיעה למושב השיתופי.** אין לי יכולת להעביר אנשים אל מחוץ הקו הירוק ואין לי יכולת להגיע לכפרים פלסטינאים לחבור לראש החמולה ולהביא אותם לעבודה כמו שחליל עושה" (עמ' 70 ש' 6-10) (דגש ש.ש.). עדותו זו מצביעה על הכורח בקבלת שירותי כח אדם מגורם חיצוני שמיומן לכך וזו מומחיותו.
60. קטיף הדובדבן הנו עבודה עונתית של חודש בלבד וכמות העבודה משתנה מיום ליום ומדובר בעשרות עובדים. עדויות מר אלדר ומר שושן היו קוהרנטיות ולא רק בענין זה שכן צחי גם העיד כי קיבל דיווח על התאונה ולא הכחיש זאת. הוכח בפנינו כי מדובר במיקור חוץ אותנטי גם מהטעם שאין למעון צביאל כל יכולת למצוא, לפנות או לקבל עובדים אלא באמצעות מיקור חוץ זה.
61. אף התובע עצמו העיד כי כל הפועלים באו דרך חליל שבאה יחד עם אבו קוש. כלומר עדותו של התובע תמכה בגרסת עדי מעון צביאל כי כלל גיוס העובדים נעשה באמצעות חליל ואבו קוש כמיקור חוץ אותנטי. עדי המושב ציינו כי הם היו הקבלנים היחידים. עדויות התובע ומר מאמון תומכות בכך.
62. אין מחלוקת כי במועד התאונה 1.6.16 סיפק אבו קוש שירותי פועלים לקטיף (סעיף 4 ו 6 לתצהיר אלדר). לא נסתרה טענת מעון צביאל כי בחור בשם סאגר (סאקר אבו קביטה) היה מנהל עבודה מטעם חליל בשטח. אף התובע לא הכחיש זאת.
63. על פי עדות אלדר ושושן המעורבות היחידה של מעון צביאל היתה בבדיקה טכנית בטחונות של קצין הבטיחות את תעודות הזהות וההיתרים. פרט לכך לא היתה למעון צביאל כל מעורבות בבחירת העובדים, בשיבוצם, בהבאתם או בפיטוריהם, לא היתה אחראית על התנהלותם בעת הקטיף, ונוכחותה בשטח היתה רק לצורך מתן הוראות לסאגר אשר נתן את ההוראות לפועלים ולמעשה ניהל את הפועלים בפועל בשטח (עמ' 31 ש' 31-28, עמ' 32 ש' 3-1).

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

64. עדי מעון צביאל נשאלו מה התרחש שהתגלעו מחלוקות וציינו כי במקרה כזה
1 ניהלו ישיבה עם אבו קוש ועם חליל באשר **ההתקשרות היתה עם אבו קוש**
2 **כמספק את כוח האדם כקבלן** (סעיפים 6 ו 7 לתצהיר אלדר וסעיף 4 לתצהיר
3 שושן). טענה זו כי אבו קוש היה "בעל הבית" ומקבל החלטות בענין שירותי
4 הקטיף נתמכה גם בחקירתם הנגדית של אלדר ושושן (עמ' 31 ש' 15-4, ש' 21-
5 22, עמ' 34 ש' 15-19, עמ' 35 ש' 25-26, עמ' 37 ש' 14-32, עמ' 73 ש' 29-30). חליל
6 היה "ידו הארוכה" של אבו קוש ושניהם שותפים למכלול ההחלטות : "**אבו**
7 **קוש חליל דודי ואני יושבים ומחדדים הסכמות. אני בוחן יחד עם חליל את**
8 **הצרכים שלנו, סדר גודל של עובדים לתקופה, וגם במחיר ארבענו יושבים**
9 **ומגיעים להסכמה"** (עמ' 73 ש' 29-30)(דגש ש.ש.).
10
65. התשלום לאבו קוש נעשה בחישוב תמורה קבלנית באמצעות חשבונית ועל כך
11 לא חלק גם אבו קוש בתצהירו. העתק החשבונית צורף כנספח א' לתצהיר אלדר
12 (סעיפים 8-9, 11-13 לתצהיר אלדר).
13
66. אין חולק כי במקביל לשירותי הקטיף סיפק אבו קוש למעון צביאל שירותים
14 נוספים בכרם בחודשי השנה האחרים בהם לא היה קטיף. ככל שלא היתה
15 עבודה סיפק אבו קוש שירותים בתחום החקלאות גם לגופים אחרים (סעיפים
16 11-13 לתצהיר אלדר). גרסה זו לא נסתרה ממנה עולה כי למעשה אבו קוש היה
17 קבלן כוח אדם. לא רק בקטיף הדובדבנים ולא רק במעון צביאל.
18
67. התובע עצמו לא חלק על כך כי חליל גייס אותו ודאג להוציא לו היתר העסקה
19 וגם מאמון העיד שחליל הוציא לו אישור עבודה חליל חיפש וגייס את הפועלים
20 (סעיף 3-4 לתצהיר תובע, עמ' 9 ש' 2-3, עמ' 13 ש' 13-20, עמ' 24 ש' 9-10, ש'
21 19-20, עמ' 24 ש' 31 עד עמ' 26 ש' 6, ש' 23-32).
22
68. עוד אין חולק כי חליל הגיע אל התובע הביתה לאחר שנפצע ושילם את שכרו
23 בגין 9 ימי עבודה בסך 900 ₪ (סעיף 9-12 תצהיר תובע, עמ' 9 ש' 23-28, עמ' 14
24 ש' 1, עמ' 16 ש' 19-289). לפיכך הוכחה טענת מעון צביאל כי לא מתקיימים
25 במושב המבחנים האחרים של יחסי עובד מעסיק- התשלום לעובד, בחירתו,
26 הדאגה להיתר, פינויו לטיפול רפואי, וכד'. כל המבחנים מראים כי במושב מעון
27 צביאל לא התקיים אף לא מאחד מהמבחנים שקבעה הפסיקה בפסק דין
28 חסידים. לפיכך גם בהיבט זה הוכח שהמושב אינו המעסיק.
29

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 69. ביחס לטענת התובע שמר אלדר פיקח על התובע ושאר העובדים במטע, טען
2 המושב שכמזמין שירות זכותו לפקח ואין בכך ליצור יחסי עובד ומעסיק (ע"ע
3 328/07 ישראל אטיאס נגד רשות שדות התעופה בישראל) (פורסם בנבו).
- 4 70. יש לקבל טענת המושב כי מדובר במעורבות שהיא בבחינת פיקוח לגיטימי שכל
5 מזמין מוצר או שירות רשאי ואף חייב לפקח על מה שמקבל. גם אם נעשו
6 באמצעות מיקור חוץ (ראה גם סע"ש 18-11-19496 KSCHSAY MANA נגד
7 סופרסל בע"מ (פורסם בנבו)).
- 8 71. אף אין מחלוקת כי סאגר הוא אחד העובדים של אבו קוש, עובד של חליל והיה
9 מנהל העבודה בשטח (עמ' 67 ש' 5-99). יתר על כן מאמון אישר שלא כל יום
10 העובדים היו פוגשים את צחי (עמ' 23 ש' 8-9) ובכך סתר את עדות התובע שטען
11 שנפגשו כל יום.
- 12 72. מכל מקום מר אלדר הבהיר בתצהירו כי לא היה מעורב בגיוס התובע או עובדים
13 אחרים לא היה לו שיקול דעת בבחירת התובע, לא ראיין אותו, לא שיבץ אותו
14 וכך גם לגבי עובדים אחרים. לא הכשירם לא הדריכם ולא נתן הנחיות. בוודאי
15 שלא הוסמך להפסיק עבודתו של מי מהעובדים לרבות התובע. אף לא הייתה לו
16 כל הכרות עם התובע או עם שאר עובדי אבו קוש. מבחינתו לא ידע כמה עובדים
17 יגיעו לקטיף. (סעיפים 6-14 לתצהיר מר אלדר). תצהירו ועדותו לא נסתרו.
- 18 73. ההיפך, הוכח כי חליל וסאגר מטעמו ניהלו את השטח באופן ישיר. צחי הראה
19 לסאגר מה אזור העבודה וסאגר הדריך את העובדים, פיקח עליהם, ובדק את
20 התנהלותם. לדברי מר אלדר הוא עצמו הסתובב בשטח וראה את העובדים רק
21 פעם אחת ביום, אף לא היה מעורב בבדיקתם בכניסה לשוב ולכן לא היה מעורב
22 בזהותם.
- 23 74. מעון צביאל טען כי התכתבויות והודעות הווטסאפ שהוגשו תומכות בגרסת
24 מעון צביאל שצחי העביר את ההוראות לסאגר וסאגר הוא זה שפעל מול
25 העובדים והיה אחראי על עבודתם. (עמ' 69 ש' 10-17).
- 26 75. אכן התכתבות הווטסאפ תומכת בגרסת מעון צביאל (ראה גם עמ' 73 ש' 15-17).
27 בדיון מיום 4.8.18 טען התובע שאינו יודע מי זה סאגר (עמ' 7 ש' 19-20) אולם
28 בסיכומיו אינו מכחיש את הכרותו עם סאגר ואת העובדה שסאגר העביר
29 הוראות לעובדים (סעיף 37 לסיכוי התובע). אף מציין כי ככל הנראה לא זכר את

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 סאגר מפני שעבד 9 ימים בלבד (סעיף 39 לסיכומי התובע) אף בכך יש לתמוך
2 בטענת המושה, שהפיקוח היה כמזמין שירות במיקור חוץ, בלבד.
- 3 76. מעון צביאל תמך טענתו גם בכך שבהזדמנות הראשונה שהייתה לתובע, עת
4 הגיש את טופס התביעה לביטוח הלאומי ביום 22.6.16 מיד בסמוך לאחר
5 התאונה רשם בענין מקבל ההודעה: "צחי – מנהל עבודה בשם סאקר אבו
6 קביטה". דהיינו בזמן אמת ראה התובע את סאגר כמנהל העבודה שלו.
- 7 77. מר אלדר העיד כי לא היה ביום התאונה במקום וקיבל שיחת טלפון מחליל
8 שאחד העובדים נפל. חליל אמר לו שסאגר ואביו מפנים את התובע. מר אלדר
9 ציין כי אפילו לא ידע במי המדובר (עמ' 68 ש' 5-8) אולם הציע עזרה שחליל דחה.
10 דחיית ההצעה מראה שחליל ראה עצמו אחראי על שלום הפועלים האתר וחליל
11 דאג לפינוי של התובע.
- 12 78. בחקירתו של התובע במוסד לביטוח לאומי (מיום 11.8.16 צורפה לתצהירו)
13 הודה התובע כי עובד שראה אותו על הרצפה "התקשר אל חליל אלאמור והודיע
14 לו על מה שקרה". בכך יש להוכיח שגם העובדים ראו את חליל כמי שאחראי
15 על העובדים.
- 16 79. גרסת התובע שהתקשרו לצחי נסתרה (עמ' 13 ש' 6-12) ובסופו של דבר התובע
17 הודה שלא יודע למי התקשרו והודה כי היה לו רק את המספר של חליל ולא
18 של צחי (עמ' 14 ש' 2-5).
- 19 80. מאמון העיד שאחרי התאונה איש הבטחון התקשר לחליל (עמ' 23 ש' 14-15, ש'
20 21-22) דהיינו יש בכך לתמוך בעובדה שגם במצב זה איש הבטחון היה הכתובת
21 לזיהוי התובע אשר צחי כלל לא הכיר אותו. דהיינו מדובר במיקור חוץ אותנטי
22 שהבקרה על הזהות העובד היא רק טכנית לצרכי בטחון בלבד ועל ידי איש
23 הבטחון של המושב.
- 24 81. בכל הראיות לעיל יש לתמוך בטענת מעון צביאל כי מדובר במיקור חוץ אותנטי
25 והפיקוח היה של מקבל שירות בלבד.
- 26 82. גרסת מר אלדר ומר ששון מפריכה את טענת התובע שהם קיבלו אותו לעבודה
27 או לקחו את התעודות והאישורים. זיהוי התובע מבחינה בטחונית בוצע מול
28 איש הבטחון בלבד (עמ' 68 ש' 28-30).

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

83. הוכח כי מיקור חוץ זה לגיטימי על פי הפסיקה באופן האובייקטיבי
והסובייקטיבי (ע"ע 36771-01-20 ד"ר רביע אברהים נגד בית חולים
"המשפחה הקדושה", (פורסם בנבו)).
84. הוכח שמושב מעון צביאל פעל בתום לב, תוך אילוץ של העדר יכולת לגייס
עובדים כלל, כי שילם סכום ניכר לקבלן באופן שלו היה מעביר אותו לעובד, אף
אם היה נוטל עמלה לעצמו, לא היה בכך כדי לקפח את העובדים או לעקוף
חובות תשלום מינימלי וזכויות .
85. הוכח להנחת דעתנו, אם לא למעלה מזה, כי אלמלא צורת מיקור חוץ זו היה על
מעון צביאל לוותר על גידול הדובדבנים כליל כאשר מדובר בקטיף של חודש,
רצוף ואינטנסיבי, של מאות עובדים בכל יום ובהעדר קיומו של קבלן כוח אדם
לקטיף, במקרה זה אבו קוש וחליל, לא ניתן בכלל היה לקיים את הקטיף.
86. לאור כל זאת מושב מעון צביאל אינו המעסיק של התובע.
87. למעלה מהצורך נתייחס לטענת המושב כי ההודעה שהגיש הנתבע למעון צביאל
מכוח סעיף 369 לחוק לא יכולה לחול, מאחר שהתאונה אירעה לתובע ביום
התשיעי לעבודתו (על פי סעיף 12 לתצהיר התובע ועמ' 10 שורה 7), ומשכך לא
חלה חובת תשלום דמי ביטוח על המושב בשלב זה, ואין תחולה לסעיף 369. זאת
טען על פי בל 20715-04-19, **עזאם סעבנה נגד המל"ל** (פורסם בנבו) (להלן: פס"ד
עזאם). באותו עניין קבע ביה"ד כי התובע נפגע בעבודה, והתביעה נגד המוסד
התקבלה, אולם באותו עניין נקבע כי התאונה התרחשה לפני תיקון סעיף 369
שנכנס לתוקפו רק ב-1.7.17, ולכן "משאין ספק כי חובת התשלום והדיווח טרם
החלה עת התרחשה התאונה, הרי שלא התמלאו התנאים שנקבעו בסעיף כדי
שהמוסד יהיה רשאי לתבוע מהחברה סכום השווה לגמלאות בכסף ששילם או
ישלם". גם בעניינו, טוען המושב כי התאונה אירעה ב-1.6.12 טרם תיקון החוק,
וכשהתובע נפגע ביום התשיעי שעה שחובת התשלום חלה ביום ה-15 לחודש
שאחרי החודש שבו עבד (פסקה 24-23 לפס"ד עזאם). לפיכך טען המושב כי
הודעת צד ג' של הנתבע כלפיו דינה להידחות.
88. בעניין זה טען המוסד כי אמנם חובת תשלום דמי הביטוח היא מה-15 בחודש
העוקב לחודש העבודה, אולם גם מהיום הראשון חובת תשלום דמי הביטוח על
המעסיק, ואם לא שולמו ניתן לפעול פי סעיף 369. גם אם חובת התשלום חלה
אחרי קרות התאונה. הנתבע לא התייחס לפסיקה אותה הביא מושב מעון
צביאל.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 14457-03-17

1 89. על פי הפסיקה, יש לקבל את טענת מעון צביאל. יחד עם זאת מאחר ונקבע על פי
2 הראיות שמעון צביאל לא היה המעסיק ולא חלה עליו כלל חובת תשלום דמי
3 ביטוח בגין התובע, אזי טענה זו נשארת בצריך עיון.

4 90. תביעת התובע נגד מושב מעון צביאל נדחית.

5 91. טענת הנתבע נגד מושב מעון צביאל נדחית.

6

7

צד ד' - מר אבו קוש

8 92. מר סאלח אבו קוש ישראלי.

9 93. מר אבו קוש הודה במפורש שעבד כעוסק מורשה שסיפק שירותים חקלאיים
10 לישובים רבים ובשנים 2016-2018 שירותי קטיף למעון צביאל (עמ' 51 ש' 18-
11 23). אף נתן חשבונית.

12 94. אבו קוש טען כי המסמכים הרפואיים שהוגשו ע"י התובע אין בהם לתקף את
13 הטענה שנבעו מהתאונה או שיש קשר סיבתי לתאונה. אולם מועד המסמכים
14 תואם את מועד התאונה, גם תוכנם בחלקו. ממילא עניין זה ייבדק ע"י ועדה
15 לכשיגיע המועד.

16 95. אבו קוש טען כי מעולם לא פגש את התובע, אינו מכיר אותו, ולא הוציא עבורו
17 היתר העסקה. לגרסתו חליל הוציא את ההיתר. לטענת אבו קוש אין לו זכות
18 להגיש בקשות לעובדים פלשתינים וגייס רק עובדים ישראלים, וכי כבר 10 שנים
19 לא הגיש בקשות. לטענת אבו קוש כל ההתקשרות של התובע הייתה מול חליל.
20 עניין השיתוף ביניהם נדון לעיל, וידון להלן, ויש בו דווקא להצביע שאבו קוש
21 יחד עם חליל היו מעסיקי התובע.

22 96. באשר להתקשרות עם מושב מעון צביאל טען אבו קוש כי אין כל מסמך בכתב
23 והכל עדות מפי השמועה. אולם קיימת החשבונית. והיא מסמך מתקף את טענות
24 המושב.

25 97. לטענת אבו קוש מאחר והתובע אישר כי אינו מכיר את אבו קוש אזי הוכח
26 לגרסתו כי לא קיבל את התובע לעבודה, לא קבע שכרו, לא שילם בפועל את שכר
27 התובע אף לגרסת התובע ולא ערך רישומי נוכחות/ היעדרות ו/או כל מה שקשור
28 לתובע. ממילא רישומי איש הבטחון בישוב לא נשמרו. אולם מנגד הוכח כי קיבל
29 תמורה על הקטיף לפי מספר העובדים שסיפק. לכן גם אם לא הכיר את התובע

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 אישית היה מעסיקו. שכן חלק מהתמורה שקיבל אבו קוש, הועבר לתובע בגין
2 עבודתו, כמפורט מטה.
- 3 98. באשר לקשר בין אבו קוש לחליל טען כי אין קשר עסקי, והקשר אינו בעניין
4 העבודה אלא קשר חברי "לפעמים הוא בא איתי לתל אביב, למעון צביאל אבל
5 לא בעבודה" (דגש ש.ש.).
- 6 99. מה יש לחליל לחפש עם אבו קוש במעון צביאל אם לא בענייני עבודה? לכך לא
7 נתן מענה. אך הקשר ביניהם הוכח בפנינו.
- 8 100. אבו קוש טען בעלמא כי לנתבע אין זכות להיפרע ממנו את גמלאות
9 התובע אך לא נימק אמירתו זו.
- 10 101. מר אבו קוש נחקר בענין התשלום בגין שירותי הקטיף, ואישר כי קיבל
11 תשלום עבור הפועלים. מר אלדר הסביר כי בשל מורכבות קטיף הדובדבנים
12 השוני בקטיף השוני בהבשלה והשוני בכמות הפרי (8 זנים בכל שורה זן אחר)
13 אזי אין אפשרות לשלם על בסיס כמות פרי אלא על בסיס כמות העובדים שהגיעו
14 שלאור נתון זה שולמה התמורה. התמורה שולמה למר אבו קוש פעם בחודש
15 ומאחר והקטיף כולו ערך חודש אזי שולמה בסוף תקופת הקטיף (עמי' 66 ש' 6-
16 23). מר אבו קוש אישר עובדות אלה בסעיף 3 לתצהירו. בנסיבות אלה הוכח כי
17 מר אבו קוש קיבל תשלום בגין הבאת כח אדם, במתכונת של סכום לפי מספר
18 הפועלים.
- 19 102. ביחס לתשלומים לתובע ולפועלים אחרים, העיד צחי כי שולם לאבו קוש
20 בסוף החודש לפי מספר העובדים 225 ₪ ליום. המושב לא ידע כמה אבו קוש
21 סיכם מול העובדים וכמה כל עובד משתכר.
- 22 103. הוכח שהסכום שקיבל גדול משמעותית מהסכום ששולם לעובד שלו
23 אותו הביא. דהיינו היה המעסיק של התובע. קיבל בגינו כסף, ושילם לו,
24 באמצעות חליל, כפי שיפורט מטה.
- 25 104. יחד עם זאת אבו קוש לא דבר אמת בהתייחסו לכך שהעסיק עובדים
26 ישראלים בלבד ולא עובדי שטחים (סעיף 3 לתצהירו). הוכח כי אבו קוש העסיק
27 עובדי שטחים בהתכתבות הווטסאפ שהגיש מושב מעון. לפיכך גם הכחשתו של
28 אבו קוש ביחס לתובע והטענה כי לא העסיק אותו אין לה בסיס. גרסה זו
29 הופרכה בתכתובת הווטסאפ ממנה עולה כי אבו קוש שלח לצחי תעודות זהות
30 של עובדים פלסטינאים על מנת לקבל אישור להעסקתם בקטיף במעון צביאל.
31 בהודעות צחי מציין לאבו קוש: " הימני בעייתיי" וכן "תקיין" ביחס לאישור

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 הביטחוני של אותם עובדים. מעון צביאל הוכיח כי אבו קוש העסיק עובדים
2 מהשטחים, למעשה טען מעון צביאל כי אבו קוש העסיק רק עובדים מהשטחים.
3 105. אמנם התובע טען תחילה כי אינו מכיר את סאלח אבו קוש. בנסיבות
4 אלה לכאורה אין לומר כי סאלח אבו קוש הוא מעסיקו, על פי גרסת התובע (עמ'
5 11 שורה 12-13). אולם מנגד התובע טען כי עדות אבו קוש לפיה העסיק עובדים
6 ישראלים בלבד והוציא להם תלוש שכר, ולא העסיק את התובע, אינה אמינה
7 מאחר ולא הציג נתונים לגבי עובדיו משנת 2016, למרות קיומה של הנה"ח
8 מטעמו (עמ' 52 שורות 32-33, עמ' 53 שורות 1-15). לטענת התובע, אי-הצגת
9 המסמכים תפעל לרעת אבו קוש, לפי החזקה כי קיום מסמכים שלא הוצגו יפעל
10 לרעת מי שלא הביאם.
- 11 106. מר אבו קוש העלה גרסה חדשה בחקירתו הנגדית לפיה צחי שלח לו
12 תמונות של תעודות זהות של עובדים פלסטינאים אותם ביקש לגייס לעבודה
13 ואבו קוש סירב בטענה שהוא מעסיק רק עובדים ישראלים (עמ' 52 ש' 4-30).
14 טענתו של אבו קוש כי העסיק במעון צביאל בשנת 2016 רק עובדים ישראלים
15 שקיבלו ממנו תלושי שכר (עמ' 52 סיפא עמ' 53 רישא, עמ' 56, 57-58) לא גובתה
16 ולו במסמך אחד. מנגד תכתובות הווטסאפ מראות שהרשימה לא נשלחה על ידי
17 צחי אלא שצחי רק הגיב עליה. משאומת אבו קוש עם מצב זה לא הייתה בפיו
18 תשובה (עמ' 56 ש' 20 – עמ' 58 ש' 4). גרסת מר אבו קוש שהעסיק רק עובדים
19 ישראלים הופרכה. הוכח כי העסיק עובדים פלסטינים והתובע אחד מהם כמו
20 גם מר מאמון.
- 21 107. עוד, חליל זיהה את אבו קוש בתמונה שמופיעה מעל תכתובת ההודעות
22 המוכיחה שמדובר בתכתובת בין צחי לאבו קוש (עמ' 49 ש' 19-21) אבו קוש
23 עצמו אישר את התמונה שלו ושל בנו (עמ' 57 ש' 25 ו 27). ואידך זיל גמור.
- 24 108. **משכך הוכח כי אבו קוש היה המעסיק של התובע בעת קרות התאונה,**
25 **עת נפל מהסולם במעמדו כעובד ביום התשיעי להעסקתו.**
26
27
- 28 **צד ג'2 - מר חליל אל עמור**
- 29 109. חליל טען כי לא יכול היה להיות מעסיק של התובע בשנת 2016 זאת
30 מחמת שעל פי עדותו הוצא נגדו צו כינוס עוד ב-05/15. בהיותו במעמד של פושט
31 רגל לא יכול היה לקבל אישור להעסקת עובדים.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

110. התובע טען שבשל היותו בפשיטת רגל נזקק לפעול באמצעות אבו קוש
לאספקת עובדים למושב ב-2016.
111. חיזוק לטענה זו מצויה בעדות מר צחי שושן, עד המושב, אשר ציין כי
המושב שכר את שירותי אבו קוש וחליל לעובדי עונת קטיף זו, אולם הקשר עם
חליל התחיל עוד לפני שנוצר הקשר עם אבו קוש בשנת 2016 (עמ' 65 שורה 24-
31).
112. לטענתו של חליל, התובע ציין שחלקו של חליל היה בכך שלקח ממנו
תעודת זהות על מנת להוציא לו היתר העסקה בישראל וכי אין בכך שעזר לו
להוציא היתר העסקה כדי לקבוע שחליל היה המעסיק ביום קרות התאונה. שכן
התובע אישר שלפני שעבד בקטיף במעון צביאל היה לו כרטיס מגנטי ואישור
כניסה בעבר לפיכך כל מה שהיה נחוץ זה לחדש את האישור (עמ' 8 ש' 22) עוד
טען כי מאחר והתובע אישר שלא שילם שום תשלום לחליל על האישור (עמ' 9
ש' 6) אזי פרט לכך לא היה קשר בין חליל לתובע.
113. אין לקבל טענה זו. בין היתר מהטעם שחליל ציין שההיתר על שם אדרי
תמיר, אולם לא ידע מי זה והתובע אף הוא לא ידע מי זה. אין בטענה זו של חליל
לסייע לו, ההיפך יש בה להראות שחליל לא בחל בכל דרך לאפשר לעובדים
להיכנס לקטיף, אף בהיתר בשם מישהו עלום, מאחר ותוגמל על כך יחד עם
אבו קוש.
114. עוד טען חליל כי מי שקיבל את התובע בשטח הוא צחי נציג מושב מעון
צביאל (עמ' 9 ש' 19 עמ' 11 ש' 4). לטענתו יש לתת משקל לכך שהתובע בתביעה
שתבע לא ציין את חליל כמעסיקו אלא את סאגר. לטענת חליל עורך הדין של
התובע מילא את הטופס אשר דובר ערבית(ע' 16 ש' 9). אולם שעה שהתובע נפגע,
פנו לחליל כמי שאחראי.
115. חליל טען כי לא שילם לתובע 900 ₪ לאחר הפגיעה. בעניין זה ובעניינים
אחרים טענות התובע מבוססות וקוהרנטיות יותר ועל כן הכף נוטה לקבל דברי
התובע בעניין תשלום זה. בפרט שמאמון אישר שחליל שילם אף לו. עדות זו של
מאמון לא הייתה מפי השמועה אלא ממה שאירע למאמון עצמו.
116. חליל מסתמך על כך שנאמר ע"י התובע "עם חליל אישית לא סיכמתי" (ע'
13 ש' 24) ועל אמירתו כי "חליל לא עשה כלום חוץ מלקחת תעודת זהות. ת. כן,
רק להוציא ההיתר" (ע' 15 ש' 12) אולם חליל מתעלם מכך שאת הטלפון בתאונה

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 ביצעו אליו ושהוא זה שהתקשר לצחי, ואמר לצחי שהעניין מטופל. בנוסף כלל
2 העדים פרט לחליל הצביעו על חליל כמי שביצע התשלום לעובדים.
- 3 117. לטענת חליל מעדויות עדי מעון צביאל עולה שההתקשרות הייתה עם אבו
4 קוש וכי התשלום בוצע ע"י מעון צביאל לאבו קוש בלבד. (עי' ש' 17, ע' 35 ש' 25)
5 חליל מפנה לאמירה: "אבו קוש הוא בעל החברה, זה שאיתו קשרנו את שירותי
6 הקטיף. מבחינתנו חליל היה ידו הארוכה" (עי' ש' 37 ע' 20) אולם היא הנותנת.
7 ההתקשרות הייתה עם אבו קוש וחליל במשותף.
- 8 118. לטענת חליל אף אבו קוש מודה שההתקשרות הייתה עימו, בכל היבט
9 לרבות של הזמנת עובדים, תשלום והוצאת חשבונית. לפיכך אין בהתכתבות
10 הווסטאפ שממילא התרחשה מאוחר לאירוע התאונה (8/19) כדי להצביע על
11 קשר של חליל בשנת 2016.
- 12 119. טענות אלו של חליל נדחות מאחר ונסתרו כמפורט מטה.
- 13 120. הוכח כי חליל היה אחראי על ההיתרים (עמ' 66 שורה 27) וכי חליל היה
14 הכתובת להוספת או גריעת כמות עובדים, מספרם והתאמתם ליכול, לקטיף
15 הספציפי ולצרכים. מר אלדר הסביר כי בשל מורכבות קטיף הדובדבנים השוני
16 בזני הפרי והשוני בקטיף נוכח זמן ואופן ההבשלה והשוני בכמות הפרי (8 זנים
17 בכל שורה זן אחר), הצורך במיומנות העובדים וכמותם השתנתה מיום ליום.
- 18 121. חליל בעדותו הכחיש לחלוטין קשר לקטיף זה, פרט להיכרות של צחי
19 דרך אחיו. עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם העדות של התובע, של מאמון, של
20 אבו קוש ושל אלדר המצביעים על מעורבות אישית של חליל בגיוס עובדים,
21 בקרה בשטח ותשלום לעובדים. אף סתר את עצמו בכך שלא הסביר איך הוא
22 יודע מתי קטיף הדובדבנים אם הוא לא הגיע בתקופה זו למושב (עמ' 41 ש' 6-7
23 עמ' 43 ש' 25-8).
- 24 122. לפיכך גרסת חליל נסתרה כליל והוכח כי היה מעורב אישית בהעסקת
25 עובדים בקטיף 2016 לרבות העסקת התובע.
- 26 123. בנוסף, חליל טען שאינו זוכר את מספר הטלפון של עצמו והמספר שהיה
27 לו בשנת 2016 והכחיש את היכרותו עם צחי או את פגישתנו עם צחי ודודי או
28 את הקשר לעבודה בקטיף במושב מעון צביאל (עמ' 39 ש' 15-6, עמ' 40 ש' 13-
29 19, ש' 27 עד עמ' 41 ש' 7, ש' 38 עד עמ' 42 ש' 5).

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

124. אולם חליל לא יכול היה להסביר את תכתובת הווטסאפ עם צחי (ג 1/1) אשר המספר המופיע בה 0504404478 אותו מספר טלפון נייד שמסר חליל לחוקר המוסד לביטוח לאומי במסגרת החקירה מיום 6.11.16 שצורפה לתצהיר התובע.
125. סתירה מהותית זו חייבה בירור. שכן מידע שנמסר לחוקר מוסד, בסמוך לאירועים, וטרם קבלת ייעוץ משפטי, ונרשם בהודעה ע"י החוקר, מקבל משקל על פי הפסיקה. אף חלה על רישום זה חזקת תקינות.
126. נוכח הסתירות בעדותו הורה בית הדין לחליל להגיש תצהיר בענין המועד בו היה הטלפון במספר בבעלותו (החלטה מיום 5.2.20 עמ' 46-45 לפרוט').
127. חרף זאת בתצהיר חליל שהוגש ביום 12.2.20 נכתב **"בהתאם להחלטה של כב' בית הדין מיום 5.2.20 הנני להצהיר כי מספר הפלאפון 050-4404478, לא היה בבעלותי ולא רשום על שמי באף מועד"**. (דגש ש.ש.) כך גם בחקירתו (עמ' 61 ש' 1, עמ' 61 ש' 1).
128. אולם גרסה זו לא החזיקה מים שכן בחקירתו לחוקר נשאל לכמה אנשים ממשפחת אלעמור יש מספר טלפון כמו שלך וענה: **"רק לי יש את המספר הזה"** זאת בהתייחסו למספר שמסר החוקר והמופיע בעמ' הראשון לחקירה. אמנם חליל הכחיש את האמור בחקירה (עמ' 62 ש' 22-2). כאמור הפסיקה קובעת כי יש ליתן משקל לחקירה בהזדמנות הראשונה באשר היא משקפת נכונה את הנאמר, עוד בטרם היה סיפק לקבלת יעוץ משפטי.
129. בנסיבות אלה הוכח בפנינו כי מספר הטלפון בחקירה הוא של חליל והתצהיר שהוגש ביום 12.2.20 אינו האמת.
130. אף תוכן תכתובת הווטסאפ שהוגשה בתיק מכוח החלטה מיום 4.2.20 מוכיחה את הקשר שהיה בין אבו קוש לחליל ואת הקשר בין חליל לאבו קוש שכן חליל נשאל מה הכתובת של אבו קוש הוא מציין כי יתאם את הפגישה עם אבו קוש מאשר שיש אישור לפועלים. מועברת רשימה מצולמת בווטסאפ וברי כי חליל מעורב עד לצווארו גם מול אבו קוש וגם מול מושב מעון צביאל כמי שמספק את הפועלים לקטיף והכתובת לגיוסם. עניין זה גם תומך באותנטיות מיקור החוץ של המושב.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

131. הגעתם המשותפת של אבו קוש וחליל בסוף עונת הקטיף הייתה לצורך סגירת חשבון וקבלת תשלום. כל ההתכתבות מצביעה על מעורבות חליל אשר בחקירתו הנגדית התחמק וטען שאינו זוכר (עמ' 47, 48, 49).
132. מכל מקום נסתרה כליל טענת חליל שלא היה לו קשר עם צחי ואינו מכיר אותו, בהודעות מדובר על פועלים מכפר יטה מקום מגורי חליל ומקום מגוריו של התובע!!
133. עדות חליל ותצהיריו נסתרו בכל נושא שצויין או שעליו נחקר, גרסתו נמצאה בלתי אמינה בעליל ומתוך כך משליכה על כלל עדותו ועל משקלה.
134. כלל העדויות הצביעו כי חליל קיבל את העובדים לרבות התובע ומאמון, הורה להם לאן להגיע, שילם שכרם והפעיל את סאגר כמנהל עבודה. דהיינו גם חליל היה מעסיק של התובע, כמעסיק במשותף עם אבו קוש.
135. לצורך העסקה זו, ככל הנראה עקב מעמדו כפושט רגל, פעל יחד עם מר אבו קוש. שניהם כקבלני כח אדם לקטיף. המושב קיבל מחליל שירותי מיקור חוץ עוד לפני שאבו קוש נכנס לתמונה.
- 16 **מעסיקים במשותף**
136. כאמור בפסיקה לעיל ביחס לדפוסי העסקה מורכבים הוכח כי מר אבו קוש ומר חליל היו מעסיקים במשותף.
137. צחי אישר שחליל ואבו קוש הגיעו יחדיו לסכם תנאי הקשר עימם לצורך הבאת עובדים לקטיף. אף הגיעו יחד לקבלת התשלום. באשר להגעתם של חליל ואבו קוש יחדיו, טען התובע כי הגיעו למושב בענייני עבודה וישבו עם אלדר וצחי לצורך הגעה להסכמות בדבר הקטיף ומחירי התשלום (עמ' 31 שורות 4-7).
138. עפ"י עדויות נציגי המושב, חליל היה מגיע למטע והיה אחראי על העובדים. "איש השטח של אבו קוש", "ידוע הארוכה של אבו קוש" (עמ' 31 שורה 22, עמ' 35 שורה 18). לדברי אלדר, גיוס העובדים הפלסטינים למטע התבצע דרך חליל ואבו קוש, שכן למושב לא היו אמצעים לגייס עובדים כאלה. עפ"י עדות אלדר, **חליל ואבו קוש היו הקבלנים היחידים שהביאו עובדים**. אלדר ציין במפורש כי לא היתה למושב כל מעורבות בהוצאת ההיתרים והשמות המופיעים על ההיתרים. מבחינת המושב, מה שחשוב היה, זה העמידה בדרישות

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

- 1 **הבטחוניות (עמ' 33 שורה 25-26). אלדר ציין כי התמורה שולמה לאבו קוש**
2 **ושהוציא חשבונית. לחליל לא שולמה תמורה נפרדת.**
- 3 139. הוכח אפוא כי מר אבו קוש לא דבר אמת וניסה להרחיק עצמו מהעסקת
4 התובע. אולם הוכח כי אבו קוש העסיק עובדים פלסטינאים. הוכח כי התובע
5 נפל בעבודת קטיף בהיותו עובד עבורו חליל הוציא היתר, ושילם לו 100 ₪ ליום
6 140. הוכח הקשר בין חליל לאבו קוש בעדויות אלדר וששון.
- 7 141. באשר למהימנות עדויות אבו קוש וחליל טען מעון צביאל כי אבו קוש לא
8 חלק על מתן שירותי הקטיף במעון צביאל אך הכחיש את העסקת התובע
9 והעסקת עובדים פלסטינאים. אבו קוש וחליל הכחישו קשר עסקי ביניהם אולם
10 טענות אלה הופרכו בחקירתם. לפיכך אין לתת משקל לעדויות מר אבו קוש ומר
11 חליל ומהימנותם מוטלת בספק. כך טען גם התובע וכך הוכח בפניו.
- 12 142. יתר על כן, התכתבויות וואטסאפ שצחי הגיש מצביעות על שיח מפורש
13 ושיח משולש בו מעורבים חליל ואבו קוש בנוגע להעסקתם של עובדים
14 פלסטיניים, (עמ' 58 שורות 1-2). וביניהם גם הועסק התובע.
- 15 143. כאמור לעיל הוכח כי מר אבו קוש ומר חליל היו מעסיקים במשותף.
16
- 17 **טענות הנתבע – המוסד לביטוח לאומי בקליפת אגוז**
- 18 144. הנתבע טען כי בדין נדחתה תביעת התובע שלא הוכיח היותו עובד של
19 מעסיק ישראלי בזמן התאונה. טענה זו נדחתה. הוכח בפנינו כי לתובע מעסיקים
20 ישראליים בלבד.
- 21 145. ביחס לחליל טען הנתבע כי לו יקבע שהוא מעסיק, וכך אכן נקבע לעיל,
22 אזי באותה עת קיבל חליל גמלת הבטחת הכנסה, וכן התברר כי היה במעמד של
23 פושט רגל. הנתבע טען כי זכאי לפנות לשיפוי מחליל על הגמלאות שישלם לתובע
24 כן טען הנתבע כי להיפרע מחליל חוב הבטחת הכנסה שיווצר. שכן משחליל
25 מעסיק ישראלי וקיבל הבטחת הכנסה לאותה עת, תקום לנתבע זכות שיפוי כנגד
26 הגמלאות שיצטרך לשלם לתובע וכן ייווצר לחליל חוב בגין גמלת הבטחת הכנסה
27 שקיבל שלא כדין.
28

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

146. משהוכח כי חליל מעסיק במשותף עם אבו קוש. על פי הליך זה והחוק, רשאי הנתבע לבקש שיפוי מהמעסיק בגין גמלאות ששילם ובגינם לא שילם מעסיק דמי ביטוח.
147. באשר להחזר גמלת הבטחת הכנסה. עניין זה לא הוכח או בוסס בגדר הליך זה שעניינו תביעת התובע להכרה בפגיעה בעבודה. משכך ומשלא הובאו ראיות יוותר עניין זה לטיפול המוסד לביטוח לאומי על פי הוראות חוק הביטוח הלאומי, חוק הבטחת הכנסה ותקנותיהם.
148. באשר לטענת הנתבע להיעדר קשר סיבתי בין הנפילה מהסולם לבין הטענות בנוגע לנזק, אלו ידונו בבוא העת בפני הוועדה הרפואית.
149. הנתבע טען כי היום בו נפצע התובע /01/2016 היה היום האחרון לקטיף הדובדבנים. כך עלה מכל טענות מעון צביאל. משמדובר בעבודה המתבצעת חודש חודש וחצי בשנה בלבד, העלה הנתבע ספק בקשר לטענת התובע שמדובר ביום התשיעי לעבודתו ולא בתום חודש לעבודתו. לפיכך, חלק הנתבע גם על עצם קרות האירוע, מועדו והיקף העסקתו של התובע לפני התאונה. טענה זו נדחת. הוכח כי התובע נפגע בעבודה כמפורט בהרחבה לעיל.
150. המוסד עצמו אינו חולק כי ההתקשרות בין מעון צביאל לבין חברת אבו קוש היא התקשרות מיקור חות אונטנטית לאספקת עובדים לשירותי קטיף במושב מעון צביאל. על פי מבחני הפסיקה (פס"ד חסידים לעיל) גם לדעת המוסד חליל הוא זה שגייס את התובע ועובדים אחרים, שילם לתובע ונתן לו הוראות, ואף הוציא לו את היתר העסקה. לפי מבחנים אלה, אף המוסד סבור כי גם חליל הוא מעסיק.
151. טוען המוסד כי לו חליל היה עובד של אבו קוש, היה על חליל להמציא תלוש שכר וזאת לא עשה. אכן נכון. עניין היחסים ביו חליל לאבו קוש כפי שהוכח הוא של שני קבלני כח אדם במשותף. אי הבאת מסמכים על ידם ביחס לבסיס היחסים ביניהם והכשתם הגורפת לעבודה משותפת שנסתרה כליל תפעל לרעתם.
- 27
- 28 **סוף דבר**
152. הוכח בפנינו כי התובע היה "עובד" בסטטוס שלו. התובע קיבל 100 ₪ ליום עבודה, הוצא לו היתר עבודה על ידי חליל (אמנם על שם אחר), ואף שולם לו בגין תשעת ימי העבודה לאחר הפגיעה.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

153. בעניין זה גרסתו לא נסתרה על ידי מי מהנתבעים.
154. לפיכך, מילאנו את חובת בירור השלב הראשון של "מעמד התובע"
- כ"עובד" לצורך בדיקת זכאותו עת נפגע בעבודה.
155. הוכח בפנינו כי התובע נפגע בעבודה ביום 1/6/16 בנופלו מסולם תוך כדי ועקב העבודה. לפיכך מתקיים בו תנאי ראשון לזכאות להכרה כנפגע בעבודה.
156. לעניין התנאי השני של קיום מעסיק ישראלי, הוכח כי הועסק ע"י שני מעסיקים ישראלים כמעסיקים במשותף.
157. לעניין זה, לאחר שסקרנו בהרחבה לעיל את מכלול הראיות, מצאנו כי מושב מעון צביאל היה מזמין במיקור חוץ אותנטי ואילו אבו קוש היה הקבלן המעסיק את כלל הפועלים בקטיף, ישראלים ופלסטינים כאחד, וכך גם חליל תביעת התובע נגד מושב מעון צביאל נדחית. תביעת הנתבע נגד מושב מעון צביאל נדחית אף היא.
158. לפיכך, הוכח בפנינו כי אבו קוש היה מעסיק של התובע, מעסיק ישראלי. אשר על כן גם מכוח זאת זכאי התובע להכיר בתאונה כתאונת עבודה.
159. באשר ליחסים בין חליל לאבו קוש, פירטנו לעיל בהרחבה כי מדובר במעסיקים במשותף, נוכח כל המבחנים שהציבה הפסיקה ושנבחנו ביישום בפועל לגבי חליל.
160. אשר על כן, גם חליל הוא מעסיק ישראלי וגם מטעם זה יש להכיר בתאונת העבודה של התובע, בין כמעסיק בנפרד ובין כמעסיק במשותף עם אבו קוש.
161. לא הוכח דבר לגבי היות סאגר מעסיק וטענה זו של הנתבע נדחית.
162. משקבענו שמעון צביאל איננו המעסיק לא קמה לנתבע זכות שיפוי כנגדו בגין גמלאות שישלם לתובע.
163. משקבענו שמר אבו קוש ומר חליל הינם המעסיקים, קמה למוסד כלפיהם זכות שיפוי זו.
164. כפי שצינו לעיל לעניין חליל עודה אל עמור, בכל הנוגע לגמלת הבטחת הכנסה, לא התנהלה סוגיה זו במסגרת ההוכחות בהליך זה, פרט לכך שהמוסד טען על תשלום גמלה זו בתקופה נשוא ההליך. משכך ביה"ד אינו נוקט עמדה והנתבע רשאי לפעול כפי הבנתו וכחוק לעניין זה.

בית הדין האזורי לעבודה ירושלים

ב"ל 17-03-14457

1 165. נוכח כל האמור לעיל, מתקבלת תביעת התובע להכרה בנפילתו מסולם

2 מיום 1.6.16 כפגיעה בעבודה.

3 166. לא נגזים בעניין מורכבות ההליך, ותרומתו השונה של כל אחד
4 מהנתבעים להערמת קושי במסגרת ההליך כפי שפורטה לעיל.

5 167. לפיכך ישולם שכ"ט ב"כ התובע על ידי הנתבעים כלהלן:

6 א. סאלח אבו קוש ישלם שכ"ט ב"כ התובע בסך של 3,000 ₪.

7 ב. חליל עודה אל עמור ישלם שכ"ט ב"כ התובע בסך של 3,000 ₪.

8 ג. הנתבע ישלם שכ"ט ב"כ התובע בסך של 2500 ₪.

9 168. סכומים אלה ישולמו על ידי כל אחד מהנתבעים תוך 30 יום. אם לא

10 ישולמו במועד יישאו הפרשי הצמדה וריבית מיום מתן פסק הדין ועד ליום
11 התשלום בפועל.

12 169. נוכח דחיית תביעת המוסד לביטוח לאומי נגד מושב מעון צביאל מושב

13 שיתופי בע"מ הנתבע ישלם שכ"ט ב"כ המושב בסך 2,000 ₪.

14 סכום זה ישולם תוך 30 יום. אם לא ישולם במועד, יישא הפרשי הצמדה וריבית
15 מיום מתן פסק הדין ועד ליום התשלום בפועל.

16 170. בעניין דחיית תביעת התובע נגד מושב מעון צביאל מושב שיתופי בע"מ,

17 כל צד יישא בהוצאותיו.

18

19 **ניתן היום, י"ט אב תשפ"א בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.**

20

שרה שדיאור, שופטת

21

22

23

24

25

26

27